

Братя Грим
Вилем и Гертруд

Преди много, много години, когато птиците и животните умеели да говорят, а розите били омагьосани девойки, живеел един сиромаш. Той имал син на име Вилем и когато разбрал, че краят му приближава, повикал го и му казал:

– Синко, нямам нито злато, нито сребро, нито скъпоценности. Мога да ти оставя само тази схлупена колиба и мотиката. Ако работиш усърдно, ще бъдеш щастлив. Когато умра, погребеш с мен и това ковчеже. Не бива да го отваряш, защото ще те сполети голямо нещастие.

Сиромашът умрял, синът му го погребал, но не изпълнил волята му и отворил ковчежето. Там намерил едно огледалце. Погледнал в него и видял една поляна, обсипана с цветя, а по нея се разхождала такава красавица, че на Вилем му се завил свят и той паднал на земята в несвяст. Когато дошъл на себе си, решил веднага да тръгне да търси красавицата.

Преминал през много планини, градове и села, докато един ден спрял пред високи градски стени. От градската порта излизали много хора с мотики и железни лостове в ръце. Всички били слаби и бледи, сякаш били съсипани от тежък, непосилен труд. Момъкът се огледал наоколо и видял, че и природата била тъжна и унила – дърветата били сухи, а цветята увехнали. Тогава той спрял един човек и го попитал защо всичко е толкова грозно и изсъхнало, а той отвърнал:

– От три години копаем дупка в една скала в планините, които заобикалят града. Ако успеем да съборим скалата, ще бликне вода и градът ще оцелее, но както виждаш, досега не сме направили нищо. С пот и съсълзи поливаме земята си.

Като чул тъжния разказ на човека, сърцето на Вилем се свило от мъка. Тогава той решил да тръгне с хората и да им помогне. Скоро стигнали до скалата и Вилем видял колко малка е дупката въпреки неспирния труд на хората. Гневно ударил с мотиката по камъка и пред очите на всички дупката се разширила. Вилем разбрал, че мотиката, която му завещал баща му, е вълшебна. Започнал да удря скалата с нея, че чак планината затреперела. В това време принцеса Гертруд видяла всичко от една кула в двореца и бързо отишла при баща си.

– Съспи татко – казала тя, – дала съм клетва, че ще се омъжа за този, който успее да освободи водата от планината. Искам да отида да видя този юнак, който работи с хората.

А Вилем бил така унесен в работата, че не усетил кога принцесата е пристигнала. Когато се изправил и посегнал да избърше лицето си, видял скупчените около него хора, а в средата стояла принцеса Гертруд. В същия миг паднал в несвяст на земята. Това била същата красавица,

която видял в огледалцето. Като дошъл на себе си, погледнал принцесата още веднъж, а после свел глава и тръгнал по пътя.

На другия ден Вилем не отишъл с хората при скалата. Така било и на втория, и на третия ден. А в двореца принцеса Гертруд плачела безутешно, затворена във високата кула. Царят се досетил каква е работата и заповядал на своите глашатаи и войници да намерят момъка. Търсели го дълго и накрая го намерили далеч извън града, седнал на един камък, да си мисли: „Нима може такава красавица да хареса такъв беден каменоделец като мен?“ Един войник го хванал за рамото, разтърсил го и му казал, че трябва да се яви пред царя. Когато стигнали в двореца, царят му благодарил за помощта и го помолил да не ги изоставя в тежък момент. Вилем слушал, кимал мълчаливо с глава, без да откъсва поглед от принцеса Гертруд. А и тя не пропускала да го удостои с приветливата си усмивка.

Внезапно пристигнал вестносец и съобщил, че са дошли пратеници на царя от съседното царство. Царят помръкнал, защото знаел, че пратениците идват, за да отведат принцеса Гертруд. Трябвало да се омъжи за съседния цар, за да има мир между двете царства и занаяпред. Той помолил пратениците да предадат на своя господар да почака още малко, тъй като принцесата не била още за женене. Като научил това, съседният цар се разгневил, събрал войските си, решен да вземе принцесата насила. В това време всички в царството трескаво се готвели за отбрана. Вилем отишъл в планината, откъдето се виждал пътят, по който щяла да дойде вражеската войска. След два дни той видял първите конници да се приближават. Тогава замахнал с мотиката си и изкъртил една скала. Тя се понесла страховито надолу и смазала войниците. После Вилем изкъртил още една скала и още една. Войниците падали като покосени. Като видял, че войската му застрашително намалява, съветникът на царя се приближил до него и казал:

– Царю, ясно е, че не можем да вземем принцесата със сила, и затова ти предлагам да опитаме с хитрост. Ти знаеш обещанието на принцесата да се омъжи за онзи, който успее да докара вода до града. Прати послание, че тази нощ водата ще потече, после ще ти кажа какво ще правим.

Така и сторили. Стражите отворили градските порти и пуснали царя и неговата свита в двореца, а глашатаи разнесли вестта, че който тази нощ докара водата в града, ще получи принцеса Гертруд за жена. Вилем също чул вестта и обнадежден, заудрял с мотиката си по скалата. В същото време празненството в двореца било в разгара си. Точно в

полунощ съветникът на съседния цар му пошушнал нещо на ухото и той казал:

– Мила принцесо, твоето желание е изпълнено. В полето вече тече вода.

Всички се струпали на градските стени и какво да видят – далече в полето, под сребърните лъчи на луната, проблясвала вода. Радостта на хората била безкрайна. Започнала сватбена гощавка. Докато придворните приготвяли принцесата за сватбената церемония, тя плачела, зовяла Вилем и искала да се хвърли от градските стени. Ала нищо не можело да ѝ помогне. Откажела ли да се омъжи, злият цар щял да погуби бащиното ѝ царство. И тя станала жена на омразния цар.

В това време Вилем не спирал да удря по скалата. Още малко и водата щяла да потече към полето. Момъкът помолил хората да доведат принцесата, за да види водата, но никой не помръдвал. Най-накрая един се осмелил и казал, че царската дъщеря вече се е омъжила. С мъка на сърцето Вилем полетял като вихър към града. На градската стена стояла Гертруд и плачела безутешно – вече било утро и всички видели, че това в полето не е вода, а щитовете на войниците, които през нощта проблясвали на лунната светлина. Принцесата и баща ѝ разбрали измамата, но нищо не могли да сторят. Когато Вилем видял своята любима, затичал още по-бързо, но в това време освободената вода с грохот се спуснала надолу и напълнила рововете, пресичайки пътя на момъка. С протегнати от мъка и копнеж ръце той се вкаменил, а Гертруд се превърнала в бистро поточе от сълзи, което и до днес тече край порутени градски стени в подножието на огромна скала.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Wilhelm und Gertrud

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2515>]